

Sygn. akt II K 493/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 lutego 2018 roku

Sąd Rejonowy w Chełmnie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący – SSR Jakub Wąwoźny

Protokolant – stażysta A. K.

przy udziale Prokuratora –

po rozpoznaniu w dniu 08/02/2018 roku

sprawy: **M. R.**, syna W. i V. zd. Z., urodzonego (...) w C.,

oskarżonego o to, że:

w okresie od lipca 2014 r. do września 2017 r. w C. dokonał przywłaszczenia powierzonego mienia w postaci motocykla marki Y. (...) o nr rej. (...), rok prod. 2014, nr VIN (...), będący przedmiotem umowy leasingu operacyjnego numer (...) z dnia 25 lipca 2014 r. zawartej z (...) S.A. z siedzibą w Poznaniu, w wyniku czego powstały straty w kwocie 18 660, 49 zł na szkodę (...) S.A. z siedzibą w P.,

tj. o czyn z art. 284 § 2 kk

orzeka:

I. na podstawie art. 66 § 1 kk w zw. z art. 67 § 1 kk i po myśli art. 4§1 kk warunkowo umarza postępowanie karne wobec **M. R.** na okres 2(dwóch) lat próby;

II. na mocy art. 67 § 3 kk w zw. z art. 39 pkt 7 i po myśli art. 4§1 kk zasądza od oskarżonego świadczenie pieniężne w kwocie 500(pięćset) zł na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej;

III. na podstawie art. 67§3 kk i po myśli art. 4§1 kk nakłada na oskarżonego obowiązek naprawienia szkody na rzecz (...) SA zs. w P.;

IV. zasądza od oskarżonego kwotę 60/sześćdziesięciu/ zł tytułem opłaty i obciąża go wydatkami poniesionymi w sprawie w kwocie 70/siedemdziesiąt/ zł.

IIK 493/17

UZASADNIENIE

Na podstawie art. 423 § 1a kpk w zw. z art. 424 § 3 kpk Sąd ograniczył zakres uzasadnienia do tej części wyroku, której dotyczył wniosek Prokuratora, a więc do orzeczonej kary.

M. R. stanął pod zarzutem popełnienia przestępstwa z art. 284 § 2 kk polegającego na tym, że w okresie od lipca 2014 r. do września 2017 r. w C. dokonał przywłaszczenia powierzonego mienia w postaci motocykla marki Y. (...) o nr rej. (...), rok prod. 2014, nr VIN (...), będący przedmiotem umowy leasingu operacyjnego numer (...) z dnia 25 lipca 2014 r. zawartej z (...) S.A. z siedzibą w Poznaniu, w wyniku czego powstały straty w kwocie 18 660, 49 zł na szkodę (...) S.A. z siedzibą w P..

Sąd uwzględnił wniosek złożony przez Prokuratora o warunkowe umorzenie postępowania karnego wobec M. R., albowiem w świetle przedłożonych wraz z wnioskiem dowodów nie budziły wątpliwości Sądu zarówno zasadnicza kwestia sprawstwa, jak i okoliczności, które są istotne dla ustaleń o odpowiedzialności karnej oskarżonego, w tym dla właściwej oceny prawnej czynu będącego przedmiotem osądu i doboru adekwatnej reakcji karnej, a także merytoryczna zasadność złożonego przez Prokuratora wniosku.

Uznając, że wina i społeczna szkodliwość czynu popełnionego przez M. R. nie są znaczne oraz, że okoliczności jego popełnienia nie budzą wątpliwości a także, że postawa sprawcy niekaranego za przestępstwo umyślne, jego właściwości i warunki osobiste oraz dotychczasowy sposób życia wskazują, że pomimo warunkowego umorzenia postępowania karnego, oskarżony będzie przestrzegał porządku prawnego, Sąd na podstawie art. 66 § 1 kk w zw. z art. 67 § 1 kk i po myśli art. 4 § 1 kk warunkowo umorzył wobec M. R. postępowanie karne na okres 2 lat próby. Na podstawie art. 67 § 3 kk w zw. z art. 39 pkt. 7 i po myśli art. 4 § 1 kk Sąd zasądził od oskarżonego świadczenie pieniężne w kwocie 500 zł na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej. Na mocy art. 67 § 3 kk i po myśli art. 4 § 1 kk Sąd nałożył na oskarżonego obowiązek naprawienia szkody na rzecz (...) SA z siedzibą w P.. Ponadto Sąd zasądził od oskarżonego kwotę 60 zł tytułem opłaty i obciążył go wydatkami poniesionymi w sprawie w kwocie 70 zł.

Mając na uwadze okoliczności sprawy i wyjaśnienia oskarżonego Sąd uznał, że zagrożenie sankcją karną, przewidziane w art. 284 § 2 kk mieści się w granicach, określonych przez art. 66 § 2 k.k., co pozwoliło na uznanie, iż spełniona została formalna przesłanka, która pozwala Sądowi na zastosowanie tej wyjątkowej instytucji prawa karnego, jakim jest warunkowe umorzenie postępowania.

Sąd rozważył na tle ujawnionych materiałów sprawy zakres społecznej szkodliwości popełnionego przez oskarżonego czynu, biorąc pod uwagę okoliczności strony przedmiotowej i podmiotowej. Przepis art. 115 § 2 k.k. nakazuje bowiem, aby przy ocenie stopnia społecznej szkodliwości czynu brać pod uwagę rodzaj i charakter naruszonego dobra, rozmiary wyrządzonej lub grożącej szkody, sposób i okoliczności popełnienia czynu, wagę naruszonych przez sprawcę obowiązków, jak również postać zamiaru, motywację sprawcy, rodzaj naruszonych reguł ostrożności i stopień ich naruszenia.

Sąd wziął pod uwagę, że oskarżony przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i zobowiązał się do uregulowania zaległości na rzecz pokrzywdzonego. M. R. dotąd nie był karany za przestępstwo, a sposób jego życia przed popełnieniem przypisanego mu czynu, pozwala na stwierdzenie, że czyn, którego popełnienia się dopuścił był co prawda naganny, lecz incydentalny. Oskarżony przyznał się do winy, wyraził skruchę. Powołane powyżej okoliczności pozwoliły Sądowi na przyjęcie stanowiska, iż społeczna szkodliwość czynu oskarżonego nie jest znaczna jak również, że dwuletni okres próby będzie wystarczający.

Sąd umarzając wobec M. R. postępowanie karne wziął pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które powinny zostać wobec oskarżonego osiągnięte w wyniku przeprowadzonego postępowania. Zdaniem Sądu już sam fakt postawienia mu zarzutu i występowania przed Sądem w roli oskarżonego powinien niewątpliwie odstraszyć oskarżonego od ponownego wejścia na drogę przestępstwa i spełnić swój cel prewencji indywidualnej, sytuacja taka winna również ukształtować jego postawę w przyszłości oraz prewencji generalnej.

Zdaniem Sądu warunkowe umorzenie postępowania karnego nie stoi także w sprzeczności z zasadą kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa, uwidocznionej w treści art. 53 § 1 k.k. Zastosowanie wobec M. R. represji karnej poprzez orzeczenie kary byłoby w opinii Sądu na tle ujawnionych wyżej okoliczności środkiem zbyt surowym.

Wzmocnienie wychowawczego charakteru wydanego orzeczenia nastąpiło także poprzez zastosowanie przez Sąd możliwości przewidzianych przez ustawodawcę w dyspozycji art. 67 § 3 k.k., polegających na orzeczeniu wobec oskarżonego obowiązku naprawienia szkody na rzecz pokrzywdzonego oraz orzeczenia świadczenia pieniężnego w kwocie 500 zł na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej.

Sąd uwzględnił nadto w zakresie orzeczenia o warunkowym umorzeniu oraz orzeczonego świadczenia pieniężnego i obowiązku naprawienia szkody, treść art. 4 § 1 kk, mając na uwadze datę popełnienia przez oskarżonego czynu i fakt, że w przedmiotowym zakresie poprzednio obowiązująca ustawa była względniejsza dla M. R., m.in. przewidując krótszy okres próby czy niższą wysokość świadczenia pieniężnego.

Jednocześnie Sąd omyłkowo nie wskazał wysokości naprawienia szkody na rzecz pokrzywdzonego i terminu jego wykonania, gdy tymczasem intencją Sądu było nałożenie na oskarżonego obowiązku naprawienia szkody na rzecz pokrzywdzonego w całości, to jest w kwocie 4942,09 zł.

O kosztach procesu Sąd orzekł na mocy art. 626 § 1 k.p.k. i art. 7 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983r., nr 49, poz. 223 ze zm.) i zasądził od oskarżonego kwotę 60 zł tytułem opłaty i obciążył go wydatkami poniesionymi w sprawie w kwocie 70 zł.